

ДОРОТЕА ШОЛЋИНА

ТУЋА СУСЕТКА

Именујем је Лу, јер не знам како се она заиста зове. Мада је већ познајем близу тридесет година – или управо не познајем, наиме од оног времена, кад смо се ми, надајући се, последњи пут у животу преселили – у зграду са властитим станом, у наш садашњи дом. Тада сам у нашем малом граду, у коме смо се на своје вратили, такође, Лу упознала.

Лу ме спопала. Да, уистину спопала! Морам тако рећи, јер је нисам познавала као сусетку, која врата до врата са нама станује, него у древној улици града. Ова сићушна жена – како се присећам – пресрела ме директно на улици. Носила је оранжасту јакну и панталоне боје песка, на глави имала карирану ваздушасту капу, какву су мушкарци у тридесетим годинама носили. То јој даваше старомодан мушкобањаст изглед. Капу је била навукла на лице, стрељала ме великим, дубоким, тамносмеђим очима, да се у њихову дубину није могло гледати. Таква бејаше Лу. Она ме загледа, а онда наједном отвори уста, из којих се указаше криви зуби. При том се около њених усана указаше мале боре, а са лица је зрачио лукав поглед. Ипак ме у истом трену поздрави: Добар дан! Потом њен поглед урони у мој. Сасвим несигурна – да ли се познајемо? – само климнух главом. А Лу се само смешкала. Како сам касније утврдила, тако је са свима чинила. Сваком је гледала у очи, који је погледа – невољно или случајно. Лу сваког фиксира својим погледом. Изгледало је, као да јој нико не бејаше странац, ко би је поздравио. Не само у датом тренутку, за њу није био ни у будућем времену. Управо, она не пушта више човека из вида, нико јој није могао умаћи. Познаник или сусед, свеједно, да ли јој узврати поздрав или не. Лу ће га увек поздрављати, па и кад је он не примети. Добро јутро! Добар дан! Добро вече! Па и кад јој неко умакне преко пута.

Јер њене су очи свуда, не може јој нико умаћи. Нико! Ја, такође. Након мога наклона, и мене је поседовала! Али тако Лу није имала само мене, не; она нас је све заробила. Да ли би она могла бити наша нова сусетка?

У своме животу сам већ имала посла са појединим суседима или сусеткама. На пример, са мојом сусетком у студентским данима, са којом сам у ствари становала врата до врата. Што значи да је њена соба у интернату била директно поред моје. Ова студенткиња је имала навику, а тако сваки пут, кад чује како неко долази у њену суседну собу, дакле, код мене, да ускоро покуца управо на моја врата. Преда мном би стајала са празним лонцем или празним тањиром, и замолила да јој позајмим додатак за ручак или вечеру; други путу, такође, за кафу или чак и доручак; питала би за со или брашно, шећер или сметану, шта би јој пало на памет. Наиме, она је увек нешто требала, тачно у минутима, кад сам имала посету. Али не да би нешто тражила на поклон, она жели само на зајам. Сутра ће ићи у куповину, онда ће све вратити – био је њен стални и вечити изговор. А нешто мислим, она ће ујутро поново да покуца на моја врата, да би без устезања чекала мој одговор: Ах, само задржи, не треба да враћаш оно мало соли... и тако слично. Она гледа са врата преко мојих рамена у собу, ко би се онамо мога поново налазити, који младић за мојим столом или, према њеним замислима, ко би мога већ да лежи у моме кревету... Не, она света Јева, увек је била знатижељна; желела је да провери сумње, да ли поново имам у посети истог мушког као јуче или дан пре, једноставно да се увери. Како, ипак, човек брзо у таквој ситуацији пушта фантазији на вољу: Ах, то сам већ знала! Она тамо већ седи... Ова сусетка је, наравно, своју сумњу на погрешан објекат усмеравала, јер у њеном студирању мало је одмакла... Кад данас размишљам о њеним претпоставка, то морам да чиним са смешком, иако ми онда није било нимало пријатно. Али кад би она задовољила своју знатижељу и потом отишла – са мало соли, шећера и брашна, онда бих одахнула, усмерила очи и шапутала моме госту: Да, ово је довољно за одрастање, можда бих требало да узем другу собу... Што, наравно, не бејаше тако лако.

Лу је у својим мање или више нападним панталонама ишла већином са псетанцем на повоцу или на рамену, обично око нашег стамбеног комплекса. Данас је при јаком ветру, бејаше у шетњи у панталонама са војничком мустром, преко њих носила само црни пули, који се, као и панталоне, припијао уз њено тело, при чему до изражаја долазио њен мршави струк. Често сам имала утисак, да је за такве и сличне прилике сувише лако обучена. Морала је негде да станује у близини, да би тако брзо могла стигне у своје скровиште.

Кад сам преко прага наше куће изашла и скренула на улицу лево, трком се појави мала жена на мој пут, као и увек добро расположе-на, забавља се са својим псетом, кога зове Литос, и мене поздравља: Добар дан! Добар дан! Кад са улаза скренем надесно, у другом смеру, она стоји, такође, онамо, држи псетанце на рукама и нежно му чешка врат и уши. Добар дан! Добар дан! Дању се Лу може сре-сти увек и при сваком времену, сваког дана и недељом, кад се пре-подне на улици нађу само ретки богомољци или готово само лутали-це сокацима. Добро јутро и благословена недеља! На исти начин и вама!

Након студија добила сам прво запослење, седела за писаћим столом наспрам колеге, који је од мене био много старији. Сматрала сам искусног господина својим учитељем, могао би ми понешто из свог радног искуства пренети. Будући да је био много старији, назва ме својом „конгенијалном наследницом”. Нека то свако разуме како хоће! Мој сусед био је раније велики пушач, али га ја за столом нисам никад доживеле као пушача. На рођендану извесног политичара оставио је пушење. Зато му је – као надокнада – мирис туђих цигарета веома пријао. Увлачио би интензивно у себе дувански дим, кад неки пушач у своја плућа прво увлачи, а потом изба-цује. У оно време још није било забрањено пушење на радним мес-тима, као данас, и нису биле задимљене само радне собе, где је појединцу разум пушио, него нарочито онамо, где се палила јед-на цигарета за другом. Моме колеги није чезнула душа тако често, био је тихог карактера и није дозвољавао да му било шта пореме-ти мир, али је утолико више чезнуо за мирисом цигарета. У таквим фазама шетао би по соби, стајао би и иза мојих леђа. Потом ставља своју десну руку на моје лево раме, диркао ме врхом свог кажи-прста по рамену и говори: Запали ипак једну! – наравно, нисмо се персирали – како сам то без даљег обично чинила. Данас би тако понашање било обзнањено као сексуално узнемиравање: Ме Тоо! Могуће и као насиље! На такве мисли не бих онда дошла, кад мој учитељ – да, мој учитељ! – моја рамена додиривао. Њему за љубав, извукох цигарету из ташне и запалих, често би ми мој колега чак понудио ватру. Потом предлагаше, да дим цигарете дувам у њего-вом правцу, други пут би хватао руком дуванске облаке и говорио: Ох, како ово прија! То много волим, мириши тако добро и слично. Да, такав бејаше он, мој сусед за писаћим столом, који је тако радо пушио, али је дуван оставио.

Лу, чије име и презиме уопште не знам и, такође, о којој ништа не знам, ни која јој је професија, била је увек – рано, у подне и уве-че – напољу на слободном, на улицама и трговима. Где бих је у бли-зини или даљини увек видела; како са неким разговара, већином

са женама. Кад бих је у даљини угледала, покушавала сам да је далеко заобиђем, да не ометам разговор и да ме не би поздравила. Из опреза тамо нисам погледала, где она са неким ћаска, да би испало, како сам ово несвесно учинила. Ипак, у истом часу или чак тренуцију пре, чујем поздрав: Добар дан!, којим Лу прекида журстри разговор са неком женом, и претераном гестикулацијом, уз наклон главом, учини да ово не може нико превидети. Неволно узвратих, такође се наклоних. Хтела је Лу својој партнерки у разговору овим гестом дати на знање, колико има широко познанство, да познаје, такође, и мене? Сигурно, то је хтела! У сваком случају, то је био мој утисак. Добар дан! Добар дан! Наклон. Наклон. Наклон. Она може све – да ли то желели или не – увек у друштво. Такође, мене. Иако то уопште нисам хтела. Шта знам, са ким тамо прича, шта ме брига онда са ким ова туђа жена разговара, са ким се гласно смеје? Не желим чак ни да је упознам! Ја Лу заправо уопште не знам. Преко Лу не желим никога да упознајем. Још би ми само то требало, да ми покаже знак... Леп дан вам желим!, чујем Лу издалека. Па, много хвала! И поново сам упутила наклон.

Пре много година преселила сам са својом породицом у најмљени дом у престоници, где стекох разнолико суседство. Зид, који је делио град, тада је још постојао. У нашој четворспратној старој кући, у коју су се људи усељавали и исељавали, имали смо целу свиту младих и старих суседа, поверљивих и непознатих, добрих, неупадљивих и особених. Она најстарија, већ белих власи сусетка, нека се овде зове госпођа Далицова. Њено и сва друга имена сам заменила, из обавезе заштите података. Она, дакле, увек пријатељски и добро расположена, становала је у оном изворном здању од свога детињства, дакле, целог живота, а говорила је сасвим типичним дијалектом овог великог града. Ми смо госпођу Далицову, наравно, упознали тек као самотну удовицу. Она је већ слабо чула, а да би на вратима стана приметила звонце, дала је да се екстра удеси мала лампица при телезизору, на коју је безмало целог дана пазила. Лампица је била везана за звонце на улазу, па кад неко притисне дугме, онда засветли. Тако би се стара госпођа уверила, да неко и на њу мисли. Видела је, такође, кад претплаћени обед стоји у пластичној посуди пред вратима. Она, која је већ давно по правди Бога благословена, бејаше свим станарима наклоњена и нудила је радо помоћ суседима. Такође, оном који бочно станује од нас, веома често пијаном самотњаку, који је, додуше, повремено доводио своје партнерке. Треба да се овде зове Ханкел. Човек би се зачудио, са каквим је искреним осећањем седокоса старица бринула, кад пијани Ханкел закорачи и прелази улицу, да би га потом упитала: Да ли би, молим те, пренео и мене преко

улице, господине Ханкел? Дабоме, сасвим разумљиво, госпођо Далицова! Као сусед, иако накресан, помагао је Ханкел увек радо, он је био учтив човек.

Апропос Ханкел. Он бејаше најпознатији, у сваком случају, и најгласнији станар наше зграде. Са њим су имали сви одстали суседи неприлика због галаме, пре свега, кад у позним сатима дођу његови родитељи у посету, такође, пијани. Кад им Ханкел, између осталог, не дозвољава приступ у стан, на крају их избацује на улицу. У сваком случају, окончавају се њихови разговори, које би човек могао боље описати као крикове, најчешће напољу на широком степеништу, тако да се цела зграда узбуди, старо и младо – умешају се и одрасли у метеж. Жене радије остају на вратима станова, госпођа Далицова и тамо и овамо, јер је била gluva, али би други угроженима притекли. Изненада одлетеше наочаре низ степенице, пошто их је Ханкелова мајка отргла са носа суседа. Могуће из неспретности, јер више није могла да се држи на ногама, па је и сама пала, управо кад је хтеде сусед ухватити. Она се и онако овоме опирала. Не дотичите ме тако!, викала је. А овај је и сам тражио помоћ: Ништа не видим, где су моје наочаре? Онда се расрдио: Губите се коначно из зграде или ћу вам треснути једну... итд. Потом се низа пијани Ханкел, који једва још стајаше на ногама, на коленима молио своје старце, да треба обавезно да напусте зграду. Када су коначно били на улици – одакле се њихово урликање и даље могло чути – настаде поново мир за ову ноћ у згради.

Жено, не буди љубоморна, али ти морам нешто испричати, каже ми једног дана муж, када је са посла стигао кући. Хајде, причај, мислим у себи. Ради се о једној жени, смири се, она не изгледа уопште нарочито... Аха, о жени! Онда причај! Такође, рекох: Слушам. – Не познајем је уопште, али ме она увек поздравља. Већином је сусрећем испред наше зграде, могуће је да негде овде станује, али ми, такође, у граду прелази преко пута. Да, она ме поздравља сваки пут... Дођавола, то је Лу, сину ми, али нека приповеда: Да, слушам, причај мирно даље, нисам љубоморна. – Не могу уопште рећи, да ли је млада или стара. Кад ме не би тако на мене упорно насртала, не бих је ни приметио. Ја такве нападне жене једноставно избегавам. Са тобом се она уопште не може поредити... Да, али! Да ли сам добро чула?, пролази ми кроз главу. Лу и ја – то је ипак као дан и ноћ! Хвала ти на комплименту, рекох мом супругу. Али шта се онда догодило? Пређи онда коначно на ствар! Ништа се није догодило, само се поздрављамо. Онда како је до тога дошло, да се поздрављате, ипак сте се морали познавати? Она ме једноставно поздравља, у почетку сам мислио, морали бисмо се однекуд знати. Једанпут, кад сам је из даљине опазио на оној уској улици

према нашој продавници, хтедох одмах да заокренем и вратим се назад. Међутим, она ме вероватно из још из даљине препознала, то не знам сигурно, гледао сам одсутно, тако да је не бих морао поздравити. Кад се нађосмо близу, нисам у њу гледао, гледао сам на другу страну, на излог воћа и поврћа. Али кад је поред мене пролазила, чујем: Добар дан! Да, она је била изгледа уверена да сам је већ раније приметио, иначе не би ме, разуме се, тако ипак поздравила, или је у најмању руку очекивала да препознам њен глас. Потом сам био збуњен, не знадох, шта да кажем; у сваком случају, нисам отпоздравио, и на тренутак сам био на то поносан. Али онда сам поново размишљао, како је то глупо и зашто је наиме нисам поздравио, што је она већ толико пута чинила. И због чега смо се поздрављали. Не причај, рекох моме мужу, због тога морам да будем љубоморна? – Да, а данас поново: Она се појави са неком другом особом, па помислих, да ме неће поздравити, али ме поздрави: Добар дан! И брзо се удаљила. И ја сам узвратила. Добар дан! И кренух даље, а онда сам се окренуо и пратио је погледом. Она се, такође, окренула и дала знак, једном руком, другом је држала псетанце на узици. И такође сам јој махнула. И жена поред ње се, такође, окренула и све видеде. Не знам, да ли је потом овој нешто причала о мени. Али шта би требало да прича? – Можда, да те познаје, дирнух. – Не знам, она ме сасвим изнервирала, вероватно познајем, ипак, ову жену, шта ти мислиш! – Ја ћутим. – Жено, зашто уопште ниси љубоморна? – Због Лу да будем љубоморна? Онда моме мужу само рекох: Ову жену, такође, познајем и увек се поздрављамо.

У нашем великом изнајмљеном дому бејаше понекад веома мирно, на пример, кад се сви суседи, ми, такође, након посла повучемо у своје станове и кад је напољу ружно време. Наш стан је био на другом спрату, поред нас на истом становаше сусед Кравц са својом женом. Кравц ме увек фасцинирао својим јасним изговором; не оним велеградским дијалектом него високим ученим. Никакво чудо, јер је радио у академском издаваштву, а његова жена Кристина била је учитељица. Изнад нас, на трећем спрату, становала је породица Никелец са двоје деце, која је негде у исто време кад и ми у ово здање доселила, а њихова деца бејаху истог узраста као наш дечак. Отац, грађевински руководиоцац, пореклом је из краја, из кога случајно ми потичемо, са пријатељем мога мужа је завршио матуру. Госпођа Никелцеова била је архитекта и – како судбина каткад удеси – познајемо, такође, пријатеље њених родитеља и тако даље. Ова земљачка познанства су нас повезала и спријатељила. Преко пута Никелецових становао је сусед Ханкел, алкохоличар, такорећи, изнад Кравцецових, испод њих на првом спрату пребивала је најстарија у нашој згради, госпођа Далицова, до које

је, због проблема са слухом, бука у ходнику ретко допирала. Испод нас су становали Кулишеци. Сасвим на врху Ламенскеци, а касније Венглереци. Једне вечери, кад се никоме због мутног времена није излазило, седела сам са мужем у дневној соби – и заједно смо читали коректуру планираног издања *Између уживања и шока*. Напољу падаше киша, а на наш бетонски балкон тако је снажно ударало. Глува тишина се проширила ове вечери, све док тежак удар не узбуди целу зграду. Сада се нешто догодило, нешто ме упозорава, инстинктивно скачем од стола и идем опрезно према балкону. Колеbam се да отворим балкон, такође ме зауставља некакав страх, а онда: Ко би могао знати, шта се догодило? Сусед Кравц – то ћемо сазнати, наравно, касније – рекао је у томе тренутку, наравно, на свом красном високо немачком, својој жени: Криста, управо је неко изнад нашег балкона отпловио! Мој муж је отворио балконска врата. Ја идем брзо да видим дечака – није се пробудио – онда јурим на балкон. Иако је напољу још увек падало, стајаху становници на свим балконима наше и суседних зграда, и гледаху доле на прешачки прелаз шестосмерне главне улице, са трамвајском линијом у средини. Бејаше шок, шта смо издалека видели. На прелазу испред зграде лежала је жена – звала се породичним именом Срока – сва у крви. Ханкел, у потпуном очају, готово наг, у том у моменту само у слипу, јурио је око своје мртве пријатељице и јадиковао. Да ли је млада жена одузела себи живот? Или је бацио Ханкел са балкона? Касније се у свашта сумњало. Кравц би знао да приповеда, да се пред падом Сроке у стану изнад њиховог још одвијала забава, онда је уследила галама и бука, па је на њихов балкон пао поломљен сточић за цвеће. Јер балкони на првом и другом спрату били су нешто шири него они на четвртном и петом. Готово да је жена при паду могла онамо остати да виси. Ту жени није била више потребна лекарска помоћ. Стигла су погребна кола, а ускоро потом и полиција. Неколико дана касније се приповедало – било то истина или не – да је Ханкеловој пријатељица у свађи прекипело, па се бацила са балкона, или да је у пјаности – накнадно су се налазили повећани вредносни промили вре – изгубила равнотежу. Ханкел се након овога случаја сасвим тихо, већ ускоро – кога би то зачудило – иселио из стана. Не, тако нешто у нашој згради требало је, такође, још доживети!

Лу је стајала пред нашом кућом са псетанцем у руци, док сам потапала рубље, пресвлаке и чаршафе, које хтедох да обесим на конопце за сушење. Дobar дан! Дobar дан! А стигла је управо кад сам већ узимала ствари из корпе за веш. Ах, каква жега ове године, започе Лу причу, не можеш је задржати. Сви пате, зар не, и мој Литоско! И чешкала је свог пса испод њушке и иза ушију. Не хтедох

да будем непристојна, па само додадох: Не може се чак више напоље, најбоље је навући жалузине и остати унутра, тако је хладније. Онда вагам, да би је потом упитала: Станујете ли ви негде у близини? Где ја станујем, она сигурно зна, прође ми кроз главу. Да, одмах поред, у овој кући, климну Лоу главом и показа правац суседне зграде. Онда рече: Ја сам се потпуно преоријентисала на пластично цвеће, право цвеће једноставно увене, не помаже залевање. Тако вруће лето, куда ово само води? На ово додадох: Да, нема више ни оне праве климе! А постељина се брзо суши...

Још мало о Ханкелу. Он, такође, у својим најбољим годинама, Богу је на исповести или је послат у пакао – вероватно је био на смрт пијан – ово смо сазнали касније од Никелецових, јер Никлец су једина породица, која је до дана данашњег остала у нашем великом велеградском дому. Наиме, њихова кћерка, која је у међувремену студирала медицину, знала је о Хенкеловој судбини. Она је била страшно шокирана – свако то може себи представити – кад је на пракси из патологије изненада испред себе видела Ханкела на одру. Молила је свога професора, да не би требало и морало да се бави овим лешом, а он је, срећом, за ово имао разумевање.

У то време ми смо већ били напустили овај дом. Да ће наше суседство у подручном дому тако изненада окончати, нисмо са тим рачунали. Наравно, нико није могао унапред предвидети, да ће убрзо доћи и до преврата у земљи. Желели смо оне јесени у предвечерје Дана Републике погледати велику манифестацију – да ће она бити последња, већ смо наслућивали. Али нисмо успели, јер због колона које су марширале и певале по граду, готово све је било запречено. Није било пролаза, а трибине са политичарима бејаху нам недоступне. Такође, требало је да буде и Горбачов. За нас тако није постојао никакав излаз. Зато смо се вратили дому и успели – такође, и Венглерец – кроз земаљски пролаз на кроз наше зграде, да бисмо бар могли пратити завршни ватромет из даљине. Потом смо, ипак, гледали, из наше узвишене позиције, како креће улицама више колона демонстраната – као оне мале гамижуће глисте – и чули како демостранти узвикују: Горби, Горби – Нови Форум. Отац Венглерец размишља: Зашто треба, наиме, ово? И његова жена понавља: Уопште не знам, што ово треба! Ја сам ћутала, а наш син није мога чак да дочека, док ускоро не засија ватромет на жуареном небу велеграда.

Какав необичан приказ: Лу у сукњи! Лу у дугој црвеној сомотној сукњи, са црвеним мантилом, преко њега црна пелерина, а на глави, такође, црни шешир са широким ободом! Приближава се одзада са пролаза преко улице и дође оданде право нама, моме мужу и мени; мерка, док ми у раној вечери журимо у позориште.

У руци је држала флајере и већ са улице јавља: Добро вече! Нисмо имали много времена, али смо се окренули и застали. Смем ли да вас позвем на седељку на старом тргу? Ах... данас морамо у позориште. За које су сви термини распродати, а трг не постоји само данас; потом нам дарова по један флајер. Хвала лепо! Срдачно се захваљујемо! Сигурно ћемо се видети, рече мој муж, и повуче ме напред. Пријатно вече у позоришту! Хвала, много хвала! Лу је добро изгледала, сасвим као витка дама из грађанског миљеа минулих столећа. Таква би могла и она с нама у театар!

Када сам се другог дана близу нашег дома враћала из куповине – напољу је у ово годишње доба још био мрак – ступи пред мене особа у бојом прерушеним панталонама и јакни, крутим, готово стројевим кораком. Имала је косу у шнит фазону, изгледала је тако, као да је ирокески панк. У тренутку помислих, да је мушкарац – панкер. Да, ступа као војник и не окреће се. Успорих корак, јер сам у међувремену схватила, ма могла би бити Лу, не хтедох је престићи и тако јој омогућити поздрав. Код цвећаре је гледала у страну осветљеног излога – сад је препознах – и затим продужих овамо од радње. Кад се она изгубила, убрзала сам свој корак и кренула брзо дому.

Са суседима где смо уселили пре готово три десетлећа, брзо смо се упознали и спријатељили. Коначно, сви смо били поседници властитих станова – могуће до краја живота. Наравно, ових година била су уобичајена исељавања и досељавања. Јер су неки поседници купили друге станове или чак кућице, а неки су из других разлога отишли. Они изнајмљују, док појединци још отплаћују кредите. Овде станују старији и млађи људи, а неки су, такође, већ преминули. Тридесет година је као трећина живота! Наше суседство са онима који нису одселили, тако се зближило, а – даће Бог! – вероватно ће тако и даље трајати.

Истина, такво име Лу не пристаје чак овој жени. Прелепо је за њу, за такву жену у маскарно обучену, полуверу, спортски и тако даље. За неугледну мршаву и наборану жену, која се све ове године није уопште променила. Она је већ онда изгледала, кад сам је први пут срела, стара као и данас. Или обрнуто: Изгледа млада, каква је некада већ била. Није се променила. Сасвим другачије него мој муж и ја или други људи, који се после тридесет година највише по спољашности измене. Али шта ја онда о њој знам? Ништа. Ни њено име или занимање, нити породично стање. Једино где станује. Вероватно она зна много више о мени него ја о њој. Можда зна чак моје име, зна шта радим и да имам породицу; познаје мога мужа, са којим се поздравља. Потпуно ми је Лу остала туђа сусетка. У тим дугим годинама нисмо једна другу ни за име

упитале, једино смо се пријатељски поздрављале. Добри дан! Дан добри! Добро јутро! Лепо вече! Вама такође! Лу ми је, разумљиво пријатељски, прилазила раније сваке нове године, овај пут је на корак удаљена од нашег стана. Добро јутро! Добро јутро! Ја идем даље, Лу је, такође, већ била поред мене, али изненада застаде и рече: Ах... Ја се враћам. Онда Лу: Хтедох вам још зажелети лепу недељу! А за нову годину свако добро и здравље! Гледам невољно на њене криве зубе, које тако показује када говори, на сене бора око уста и њене дубоке тамне очи. Хвала пуно, вама, такође! Онда смо се поново обе окренуле и продужиле, удаљавале се у супротном смеру.

Превео са лужичкосрпског
Мићо Цвијеџић